

Zhang Shihe, de bloggende heilsoldaat van Beijing

Zhang Shihe stuitte ooit, vlak achter het Plein van de Hemelse Vrede, op een groepje daklozen. Via zijn weblog zamelt Zhang nu geld in voor deze verschoppelingen.

Wang Yun Hai (47) is een half jaar geleden verhuisd van een kartonnen doos naar een betonnen schuur. „Volg mij!”, roept hij, terwijl hij met zijn bakfiets de Kleine Zuidstraat in Daxing op fietst, op weg naar zijn woning. Hij stuurt een zandweggetje op. Aan het eind stapt hij af en loopt naar zijn huis. Bij elke stap klinkt het getik van zijn houten been. Als kind verloor hij zijn onderbeen bij een verkeersongeluk. Hij haalt het hangslot van de voordeur en gooit die open: „Welkom!”

Acht vierkante meter. Tegen de ene muur Wangs bed, tegen de andere een kast en een stoel. Er regenover een oude tv, een ventilator en een tafeltje met een kookplaat. Op de grond een steelpan met snijbonen. „Alles heb ik gekregen”, zegt Wang. „De huur wordt ook betaald.” Wang zit hier, omdat hij en zijn kartonnen doos Peking zijn uitgejaagd. Ruim twee jaar geleden verliet hij zijn familie in Hebei. Voor iemand met zijn handicap viel daar geen droog brood te verdienen. „Op het land werken kan ik niet met mijn been”, zegt hij. „Af en toe had ik een baanje als bewaker.” Om zijn drie dochters te onderhouden, trok Wang in 2007 naar Peking. Daar zat ook niemand te wachten op een verminkte migrant. „Ik ging plastic flesjes rapen op het Plein van de Hemelse Vrede en uit prullenbakken. Soms verkocht ik Chinese vlaggetjes of plattegronden van de stad.” Daarmee schraapte Wang zo'n acht yuan, tachtig eurocent, per dag bijeen. Te weinig om van te leven. „Met



Zhang Shihe zamelt geld in voor de daklozen.

FOTO GPD/FRANS SCHELLEKENS

andere daklozen sliep ik achter het Plein van de Hemelse Vrede. Ons geld begroeven we in de grond.”

Constant werd de groep opgejaagd. „Stadswachten stalen meermalen onze kleding, dekens en etkommen.

Een keer hebben ze ook ons geld gestolen. Toen we aangifte deden bij de politie, kregen we te horen dat het hun zaak niet was.” In flat 33 pal naast het olympisch stadion in Peking, zoemt de laptop van Zhang Shihe dag en nacht. De oud-reclameman bemoeit zich wel met het lot van de daklozen. Via zijn weblog zamelt hij in heel China geld in. „Eind 2007 vond ik de daklozen onder hun dozen, achter het muurtje bij Tiananmen”, vertelt Zhang. „Ik kreeg sympathie voor ze en ben ze blijven volgen.” De daklozen zijn veelal Chinezen die een probleem hebben en bij de lokale overheid geen gehoor vinden. De meesten zijn naar de hoofdstad gekomen om, in een laatste wanhoopspoging, de centrale overheid om hulp te vragen bij hun conflict met een lagere overheid. Vaak zijn het boeren, die land zijn kwijtgeraakt aan projecten van de overheid. Een bezwaarschrift bij de centrale autoriteiten in Peking is de laatste vorm van protest die hen rest. Vanuit zijn tweekamerappartement

beheert Zhang zijn populaire internetsite '24 Hours Online'. Hij reist al twee jaar heel China door om met mensen te praten die aanlopen tegen problemen met de autoriteiten. „Het was altijd al mijn hobby om dit soort problemen aan de kaak te stellen”, zegt Zhang. „Nu doe ik het fulltime. Mijn eigen kracht is klein, maar zodra ik informatie op mijn site zet, wordt die groot. Het is een manier om je stem te laten horen, iets wat op weinig andere manieren kan.” Dat heeft een overweldigend effect gehad. „Vanuit het hele land liep het binnen”, vertelt Zhang. „Geld, dekens, kleding. In januari was er al genoeg geld om zes huisjes te huren, waar nu twintig daklozen wonen.” Zhang is blij dat hij nu twintig daklozen een dak boven het hoofd kan geven. „Maar laat een ding duidelijk zijn”, zegt hij fel, „mijn blog is pure kritiek op de overheid. Die hoort de opvang van daklozen te regelen, maar doet dat niet.”

REMKO TANIS

In de verhalenserie 'Groeten uit de hemel' vertellen kinderen van bekende landgenoten over de band met hun overleden vader of moeder. Vandaag aflevering 1: Roxeanne Hazes, dochter van volkszanger André Hazes.



Altijd kritiek als ik drank bestel

Lullig vindt ze het. Zodra ze ergens wat te drinken bestelt, komen er meteen opmerkingen. Zo van: die dochter van Hazes heeft net zo veel dorst als hijzelf. Toch lijkt Roxeanne Hazes wel op haar vader, vindt ze. „Allebei zijn we wantrouwend. Ik ben blij dat ik al vier jaar een vaste vriend heb. Als ik nieuwe jongens leer kennen, weet ik nooit of ze écht voor mij gaan of dat ze het interessant vinden om over de rode loper te lopen.”

Gedoe op het kantoor van Melvin Producties, waar we hebben afgesproken. Een Hazes-fan belt met een klacht. Ze moppert over een dekbed met het portret van haar idool. Na een paar keer wassen is het gezicht van de zanger verbleekt. Schandelijk, vindt ze. Want ze heeft er veel geld voor betaald. Maar bij Melvin - het bedrijf waar de nalatenschap van Hazes wordt beheerd -

weten ze van niks. Dekbedden, serviesgoed, posters: er wordt van alles 'in Hazesnaam' op de markt gebracht, zonder dat de erven om toestemming wordt gevraagd. Laat staan dat ze er een cent van zien. „Maar wij krijgen wel de telefoontjes als er iets fout gaat. En wij worden afgeschilderd als de geldkloppers. Zoiets valt toch niet uit te leggen?”

Liedjes

Roxeanne Hazes (1993) hield helemaal niet van de liedjes van haar vader. Niet toen ze klein was, tenminste. „Ik was elf toen hij overleed. Dan snap je niks van de teksten over het echte leven. In die tijd was ik meer met K3 bezig.”

In haar kinderjaren was de band met haar vader ook niet vanzelfsprekend. „We keken samen naar afleveringen van 'Flodder' en 'Benny Hill', maar verder had hij erg zijn eigen leven. Hij was een nachtmens en ging vaak pas om vijf uur naar bed. Daarom zag we hem 's morgens al bijna nooit.”

„Hij was ook niet zo'n doe-papa. Van hem hoefde je echt niet te verwachten dat hij ons een dagje meenam naar de Efteling. En wat we op school deden, interesseerde hem niet zo. Als ik spijbelde omdat ik een uurtje langer in bed wilde blijven liggen, vond hij dat best. Maar als ik het waagde om over jongens te biepingen, was hij heel streng. Dan riepte hij meteen: 'er is maar één man in je leven en dat ben ik'. Daar was hij heel star in, heel beschermend. Té beschermend, vind ik. En denk maar niet dat je dat uit zijn hoofd kreeg, want dan was hij meteen boos. Dan viel er niet meer met hem te praten. Als het om gevoel ging, leefde hij vaak in zijn eigen wereld.” „Een paar maanden voor hij dood ging, veranderde dat. Hij nam mijn moeder, mijn broertje en mij mee naar Amerika. Ver van alle verplichtingen en de fans nam hij daar de tijd voor ons. Daar hebben we uren gepraat. Eigenlijk leerden we elkaar tijdens die vakantie pas goed kennen. Ik denk dat hij toen voor zichzelf al wist hoe ziek hij was, maar hij zei er niks over. Achteraf denk ik dat

hij daarom toen zo veel aandacht aan ons besteedde. Om in te halen wat er nog in te halen was.”

Accent

Ze is een makkelijke prater. Alsof de zinnen vanzelfsprekend van haar lippen rollen. Bij de naam Hazes verwacht je een Amsterdams accent, maar daar is geen spoor van te bekennen. Logisch, eigenlijk. Roxeanne groeide op in chic Vinkeveen, heeft een Rotterdamse moeder en woont alweer vier jaar met haar moeder en haar broertje in Almere. Contact met de dochter en de zoon uit de eerste twee huwelijken van vader André heeft ze niet. „Geen behoefte aan. Ik heb één broer en dat is genoeg. Toen mijn vader nog leefde, heb ik ze ook nooit gezien. Dus hierin volg ik zijn manier van denken.” Roxeanne zit op de havo. In haar vrije tijd tekent en schildert ze. Ook schrijft ze liedjes en columns voor een meisjesblad. „Nu ik mijn emoties op die manier onder woorden breng, sta ik gevoelsmatig veel dichterbij mijn vader dan in mijn kindertijd. Nu ik me meer in zijn teksten verdiep, heb ik het idee dat ik nu pas écht in zijn hart kijk. Zo maakt de band alleen maar sterker.” Haar lievelingslied? „Wees zuinig op mijn meissie”. Dat heeft hij speciaal voor mij geschreven.”

„Dat zijn werk nog steeds wordt gedraaid, wil zeggen dat zijn fans hem niet vergeten zijn. Maar er zijn ook momenten dat ik ervan schrik als ik plotseling zijn stem hoor. Laatst was ik in een discotheek, toen ze toeval- lig een nummer van hem draaiden. Het leek net alsof mijn vader opeens voor me stond. Alsof hij even uit de hemel naar beneden gekomen was.”

Zangeres

Door de tv-talentenjacht 'So you wanna be a popstar' leerde de kijker haar kennen als zangeres. „Ze vroegen me om mee te doen. Dat is wel weer een voordeel als je de dochter van bent. Niemand in mijn omgeving dacht dat ik het zou doen, want ik had me altijd afzijdig gehouden van het artiestenwereldje. Maar ik vond dat ik mezelf moest overwinnen en de kans moest pakken. Net zoals mijn vader dat deed, terwijl hij eigenlijk liever niet op de voorgrond stond. Voor ieder optreden was hij zenuwachtig. Ik ben ook geen type dat graag in de belangstelling staat. Voor ik het toneel op ga, bijt ik mijn vingers stuk van de zenuwen. Maar zodra de schijnwerpers op me zijn gericht, ontpop ik me en zing ik graag.” Het publiek mag haar met haar vader vergelijken, maar ze vindt het lastig. „Het is aardig als ze zeggen



Roxeanne Hazes over haar band met vader André

Roxeanne Hazes

FOTO DIEDERIK VAN DER LAAN

dat ik het Hazesgevoel in leven hou, maar er is natuurlijk een groot verschil. Hij was een grote naam, ik kom net kijken. Het zal me nog jaren kosten voor ik zo ver ben als hij. Misschien wel mijn hele leven. Een groot verschil tussen mijn vader en mij is dat hij al zo veel had meegeemaakt toen hij zijn eerste teksten schreef. In mijn doen en laten ben ik veel ouder dan zestien jaar, maar ik heb nog lang niet de levenservaring die mijn vader toen had.”

Ze lijkt op haar vader, vindt ze. „Net als hij ben ik het liefste thuis om lekker op de bank te hangen. Ik heb weinig vrienden. Dat had hij ook niet. Maar de paar vrienden die ik heb, zijn goud waard. Zo was dat bij hem ook. Door onze mensenkennis zijn we allebei ook nogal argwanend richting types die graag met ons willen aanpappen. We zijn altijd bang dat iemand alleen bij ons in de buurt komt om er zelf beter van te worden.”

„De kritiek dat wij de naam Hazes uitbuiten, vind ik maar raar. Ze hebben het zelfs over lijkpikkerij. Ach, laat ze maar roepen. Wie er last

van heeft, koopt de cd's maar niet. Maar laat niemand denken dat ik ben gaan zingen om het geld. Ik doe gewoon iets waar ik gelukkig van word. Ik hoef niet, ik wil het graag.”

Beeld

Vlak bij het geboortehuis van haar vader in de Amsterdamsche Pijp staat een beeld van hem. Mooi, vindt ze. Maar ze gaat er zelden heen. „Ik hoef er niet heen om hem dichtbij me te voelen. Hij zit in mijn hoofd. Iedere dag. Onderweg draai ik zijn liedjes en in gedachten overleg ik van alles met hem. Dat besluit om te gaan zingen, heb ik bijvoorbeeld hardop pratend aan hem voorgelegd. Hij gaf me het laatste duwtje.” „Dat gebeurde via het licht. Hij geloofde helemaal niet in een leven na de dood, maar hij zei wel: als er boven was is, laat ik het jullie weten via het licht. Echt waar: af en toe krijg ik signalen van hem. Als 's nachts het licht knippert, weet ik dat hij me iets wil zeggen. Als ik ergens over twijfel, leg ik dat aan hem voor. Blijft het stil, weet ik dat hij het goed vindt.

Gaat het licht knipperen of gaat de wekker in mijn telefoon zo maar af, geeft hij door dat ik het niet moet doen. Toen ik hem vroeg of ik moest gaan zingen, bleef het stil. Zo wist ik dat het goed zat.”

„Sinds ik weet dat hij boven op me wacht ben ik ook minder bang om dood te gaan. Ik geloof honderd procent dat er een hiernamaals is, waar ik hem straks weer tegenkom.” „Op school vraag ik hem ook wel eens om hulp. Bij een proefwerk met meerkeuzevragen laat ik mijn pen langs de verschillende antwoorden glijden. Bij één antwoord begint mijn hand dan te trillen en word ik warm van binnen. Dan weet ik: dat is de raad van papa. En dat antwoord kruis ik dan aan. Later blijkt altijd dat het goed was.”

En dan te bedenken dat de volkszanger zelf nooit een school heeft afge- maakt. „Ik denk dat hij daar boven heel snel bijles heeft gehad.”

JAN VRIEND

Volgende week aflevering twee: Maurice Hermans, zoon van Toon Hermans.

Over André Hazes

André Hazes (1951-2004) was zanger. Hij groeide op in de Amsterdamse volksbuurt. Al jong had hij baantjes als sloper, marktkoopman en ober. In 1976 schreef hij de tekst van het liedje 'Eenzame kerst' dat een nummer één-hit werd. Mede door zijn onregelmatige levensstijl kende zijn loopbaan pieken en dalen. De documentaire 'Zij geloof in mij' die in 1999 verscheen over zijn dagelijks leven, zette de zanger neer als gewone, maar onzekere artiest, waarmee hij ook de sympathie van de zogenaamde culturele bovenlaag won.

Hazes was van 1974-1979 getrouwd met Annie Dijkstra. Uit deze relatie werd dochter Nathalie geboren. Van 1981-1990 was hij getrouwd met Ellen Wolf. Zij kregen een zoon die ze Melvin noemden.



André Hazes

Foto Kippa

In 1991 trouwde de zanger met Rachel van Galen, die twintig jaar jonger was. Uit dit huwelijk werden Roxeanne (1993) en André jr. (1994) geboren. Achter de schermen worstelde de zanger met relatieproblemen en drankproblemen. Hij overleed aan de gevolgen van twee hartinfarcten. Het musicalbedrijf van Joop van den Ende werkt aan een musical over het leven van Hazes. Verwacht in 2012.